

den för vitaliseringen av militärakademin i West Point under presidenterna James Monroe och John Quincy Adams. Detta backades upp av den tidens fantastiska amerikanska underrättelse- och kontraspionagegren, Cincinnatussällskapet, som då leddes av vår general markis de Lafayette, och fick hjälp av sådana hjältar i vår underrättelsetjänst som Washington Irving, James Fenimore Cooper, kontraspionageexperten Edgar Allan Poe, och andra.

e.) I cirka 40 år, från och med inledningen av USA:s officiella krig i Indokina, har USA och dess väpnade styrkor genomgått en stadig försämring av sin förmåga till strategiskt försvar, i riktning mot en imperiearmé. Denna omläggning har varit samantvinnad med en omvandling av vårt lands ekonomi, från att ha varit världens ledande producentnation, vilket den var fram till 1966-68, till den alltmer utpräglade ”post-industriella” rövar-ekonomi som tonade fram under intervallet 1971-81. Under det senare intervallet lade vi ner vår mest väsentliga grundläggande ekonomiska infrastruktur och högkvalitativa produktiva sysselsättning, och förvandlade vår nation till någonting som liknade ett romerskt imperium, som höll tyst på sin utarmade befolkning med underhållning i stil med Roms bröd och skådespel, samtidigt som vi plundrade underkuvade slavar, och andra folk och deras nationer.

f.) Det matchande förfallet i den senaste tidens politiskt pådyvlade former av strategisk doktrin och praktik kan spåras tillbaka till, huvudsakligen, överenskommelser som träffades mellan nazisternas säkerhetspolitiska apparat och en gruppering i USA knuten till Allen Dulles och hans medarbetare James J. Angleton. Den del av den nazistiska säkerhetspolitiska apparaten som var knuten till Schellenberg och till Wolf i Italien, och till det internationella nätverket kring den Hjalmar Schacht som hade fört nazisterna till makten i Tyskland, införlivades i detta arrangemang som ”en duglig anti-sovjetisk enhet” i den anglo-amerikanska underrättelseapparaten, och därmed, i sinom tid, i Nato. Att en kärna i den nazistiska apparaten på detta sätt lyftes in i det som kom att kallas den ”utopiska” flygeln i det anglo-amerikanska strategiska etablissemanget, var ett led i planerna på att ”regera världen med ett preventivt kärnvapenkrig” från Bertrand Russells sida då, och från vicepresident Cheneys och hans kretsars sida i dag. De nya generationerna i denna nazi-apparat hemsöker Italien, Frankrike, Spanien och nationerna i Central- och Sydamerika i dag, liksom de också hemsöker vår egen nations kapacitet till utopisk krigföring i dag. Vicepresident Cheney och de neokonservativa, som till exempel Michael Ledeen, i allmänhet, fungerar som ideologiska företrädare för den nuvarande generationen arvtagare till det nazistiska (”universal-fascistiska”, ”globaliserings”-förespråkande) Allgemeine SS.

g.) Detta inlemmande av detta nazistiska element i det anglo-amerikanska etablissemangets utopiska gruppering sköttes genom Francos Spanien, och genom den stora komponent av det nazistiska SS som räddades kvar från SS-generalen Wolfs italienska, till namnet Mussolini-styrda Salörepublik. Dessa element var dock, hur obehagliga de än var i sig själva, bara verktyg för samma Synarkistinternational, samma nätverk av privata bankorganisationer som hade fört nazisterna till makten i hela det kontinentala Väst- och Mellaneuropa under intervallet 1922-45. Det är samma nätverk av synarkistiska bankorganisationer som låg bakom de fascistiska projekten 1922-45, som är finansintresset bakom den politik som är förknippad med både vicepresident

Cheney och Fabiansällskapets matchande kontroll över 10 Downing Street i London i dag.

Det är bara genom att avslöja dessa obehagliga fakta som USA kan bli i stånd att utveckla en kompetent strategisk doktrin och institutionaliserad praktik. Om USA förklarar att dessa relikter från det förgångna inte längre kommer att tolereras, då blir det möjligt att genomföra de behövliga politiska och praktiska reformerna, och återgå till den tradition som grundat vår republik och dess författningsrättsliga former.

9. Frågan om fred och säkerhet i dag kan inte skiljas från den amerikanska ekonomins återuppbyggnad, tillbaka till den roll den spelade förut som världens ledande producentsamhälle, en roll som kom till uttryck i nivån på vetenskapligt framåtskridande och teknologi. Detta kräver en återuppbyggnad av vår republik, där institutioner förenliga med vår militära tradition av strategiskt försvar måste ges möjlighet att återgå till sin traditionella författningsenliga inriktning.

a.) Som den store preussiske reformmannen Scharnhorst också förstod, är strategiskt försvar som politik beroende av att den reguljära armén integreras med den allmänna milisen, den organiserade och oorganiserade reserv som kan mobiliseras i händelse av krig eller katastrofer. Milisen klarar av att fylla sin funktion i den mån den är kvalificerad som ett ingenjörsförband, vilket de förband som skickades för att ockupera Irak inte var; inte heller engagerade de omedelbart den förhandenvarande stora milisen i Irak som en partner i det ingenjörsarbete som skulle gjort det lättare att ta hem våra förband.

b.) Den för tillfället bankrutta amerikanska ekonomin kan inte återuppbyggas utan en mycket omfattande utgivning av statligt skapade krediter som investeras i stora nationella och delstatliga satsningar på att återuppbygga och utveckla den grundläggande ekonomiska infrastrukturen, antagligen i storleksordningen 6 000 miljarder dollar i kapitalbildning på detta område som dras i gång under de närmaste fyra åren. Problemet man kommer att stöta på är bristen på kompetens hos den del av arbetskraften som är helt eller delvis utan arbete. På 1930-talet, under president Franklin D. Roosevelt, inrättade vi Civilian Conservation Corps, som, huvudsakligen under ledning av militära ingenjörer, producerade hela divisioner som enrollerades i kriget, men som också i hög grad bidrog till uppbyggnaden av USA:s civila arbetskraft efter kriget. Sargent Shivers ledning av Kennedys fredskår är ett relevant exempel. Om de reguljära militära förbanden inriktas på ett komplementärt funktionellt samband med reserven, och återgår till en stark betoning på en vetenskapsdriven ingenjörskompetens i utbildning och arbetsuppgifter, kommer den ekonomiska uppgiften att återuppbygga vår för närvarande urlakade produktionskapacitet att kunna integreras med uppgiften att hålla kvalitets- och kvantitetsmässigt adekvata reguljära förband och reserver.

c.) Krig ska sluta med fred. Ett militärt förband som drar ut i ett onödigt krig, måste avsluta jobbet genom att bygga grunden för en varaktig fred, och måste vara kvalificerat för att fullgöra den uppgiften.

10. Låt oss klart och tydligt tala om för världen, med stolthet, att det var det som vi skapades för att bli, och som vi måste gå tillbaka till att vara. Då kommer vi att bli oslagbara i alla rättmätiga företag, och kommer nogga att undvika allt som vi inte bör göra.

Sydvästasien: LaRouchedoktrinen

av Lyndon H. LaRouche

17 april 2004

USA:s blotta existens, och mycket mer därtill, äventyras både av Bush-administrationens ekonomiska och militära politik, och av de matchande, vårdslösa galenskaperna i senator Kerrys för tillfället mindre välbetänkta valkampanj. Bush-administrationens politik skiljer onekligen ut sig i förhållandevis oväsentliga detaljfrågor, men båda valkampanjerna stöder sig på axiomatiskt identiska grundantaganden, beträffande både (a) ekonomin och (b) den för tillfället eskalerande asymmetriska krigföringen i Irak och Palestina. Hur de än må skilja sig åt i hur de avser att placera däckstolarna på vår Titanic USA, vägrar båda att säga eller göra något som ens är mödan värt, eller ens angeläget, om det förhållandet att statsskutan, med den politik som båda tänker föra, helt säkert kommer att sjunka.

Bara om Kerry skulle fortsätta hålla fast vid sin ömkliga ”det tycker jag också”-inställning i dessa frågor, har Bush i nuläget någon rimlig chans att bli omvald med hederliga medel. I Kerrys synbarliga försök att blidka den hotfulla Bush-administrationen, och att behaga finansintressen som ses som presumtiva bidragsgivare till hans valkampanj, skrämmer hans svaghet för principlösa symbolhandlingar bort, och till och med retar upp en stor del av de medborgare, den s.k. ”bortglömda mannen och kvinnan”, som demokraterna är beroende av om de ska kunna vinna valet i november. Den segern riskerar Kerry just nu att förlora; han ligger verkligen i för att förlora den.

Huruvida Bush verkligen blev vald till president, eller bara insatt i det ämbetet, är fortfarande höljt i dunkel genom den författningsvidriga *ejaculatio praecox*-handling som begicks i januari 2001 av ledamoten i Högsta domstolen Antonin Scalia, en man vars författningsrättsliga böjelser ligger närmare Sydstaternas än Förenta staternas författning. Vi har icke desto mindre tagit till oss mr Bush som president, kanske av förbarmande, från somligas håll, med det faktum att eftersom ”Keystone Cops”* har lagt av för länge sedan, skulle stackars mr Bush kanske inte vara kvalificerad för någon annan syssla än som en docka som uppträder i Vita huset, där hans framträdanden sköts av hans buktalare, vicepresident Cheney.

Samtidigt har ingendera av de två rivaliserande kandidaterna egentligen något värdefullt och bra att säga i någon enda viktig fråga som nationen står inför just nu. Min skyldighet är att antingen ersätta senator Kerry som den troliga blivande kandidaten, eller att skapa en situation som driver honom till att bli både en vinnande och en faktiskt kvalificerad kandidat att ta Bushs plats.

Angående ekonomin:

Det nuvarande internationella finans- och valutasystemet är just nu i klorna på det akut terminala skedet i ett pågående allmänt sammanbrott. Tvärtemot till exempel senator Kerrys de-mentier, säger så gott som alla viktiga centralbanksföreträdare i världen i dag, när man talar med dem privat, även om de kanske

inte håller med om mitt förslag till åtgärder, att mina varningar för ett pågående sammanbrott är faktamässigt absolut riktiga. De vet att detta är ett sammanbrott skapat av Alan ”Mr Finansderivat” Greenspan som kan bli mycket värre än det som Europa och USA upplevde från 1928 till 1933, ett sammanbrott som nu stormar fram mot en allmän, global urlåsning i en mycket snar framtid. Det nuvarande internationella finans- och valutasystemet är angripet av en finansderivatdriven hyperinflation av ett slag som detta nuvarande system aldrig kommer att kunna hämta sig från.

USA skulle kunna hämta sig, men bara med ett nytt slags valutasystem, liknande det som president Franklin D. Roosevelt utformade. Antingen omorganiserar vi det internationella systemet nu, som president Franklin D. Roosevelt gjorde, eller så kommer vi i dag att kastas in i en global epidemi av ”blodsugarfonds”-fascism, av det slag som tog över hela det kontinentala Väst- och Mellaneuropa från 1922 till 1945. Detta är inte ett hot om vad som kan komma att inträffa om ett par år. Hotet är omedelbart överhängande. Det kan ske på måndag, eller till och med om några månader; men det är i antågande, och kommer att träffa med mycket större kraft, den här gången, än den olycka som Calvin Coolidge överlämnade till Herbert Hoover, för trekvarts sekel sedan.

På detta område, ekonomin, har senator Kerry, hittills, varit en valkatastrof som bara gått och väntat, ivrigt, på att inträffa. Han påminner oss, inte utan fog, om den olycksalige, tafatte Al Gore; om det inte hade varit för dumheterna i Al Gores valkampanj hade Bushs nuvarande innehav av presidentämbetet inte varit möjligt.

Vi har inte mycket tid på oss. USA:s finanssystem, och Europas, skulle kunna rasa ihop nu på måndag, eller så kan de hyperinflationistiska trick som man nu använder kanske skjuta upp kraschen ett litet tag till.

Jag förklarar.

Våren 1987 förutsåg jag att det antagligen skulle inträffa en kraftig börskrasch i början av oktober; vilket också skedde, precis då. I det läget fick den dåvarande centralbankschefen Paul Volcker, som i snabb takt hade raserat den amerikanska ekonomin, från oktober 1979 och framåt, lämna över till den nuvarande innehavaren av såväl badkaret som chefskapet, Alan ”Bubb-lorna” Greenspan, även allmänt, och riktigare, kallad ”Green-spin”. Greenspan svarade på det redan prekära läge som Volcker hade lämnat över till honom i oktober 1987, med att uppfinna ett nytt slags pengar, som kallades ”finansderivat”. Intelligentia människor säger inte ”derivat”; en riktigare benämning är ”garderingsspel” i den feberheta spelhåla som spekulationsmarknaden för värdepapper redan är. Greenspin förvandlade dessa garderingsspel, som uppges ha uppgått till sammanlagt 8 700 000 miljarder dollar i hyperinflationistisk omsättning under 2003, till en gigantisk finansbokföringssvindel, en källa till nominella värden som räknades som om de skulle haft ett reellt ekonomiskt värde på en vanlig finansmarknad, inbegripet aktie- och obligationsmarknaden.

^[1] * ”Keystone Cops” var ett gäng komiker som i stumfilmsepokens begynnelse spelade in ett oräkneligt antal buskisnummer, 1912–1920

Särtryck ur Ny Solidaritet

Box 11918, 161 11 Bromma
Tel. 08-98 30 10. Fax 08-98 30 90. Pg. 57 50 45–0.
e-post: larouche@nysol.se hemsida: www.nysol.se

Tryck: Ny Solidaritet, Stockholm 2004

Obligationsvallen sprängs

För att förstå det nu annalkande sammanbrottet i världens finans- och valutasystem, kan man jämföra det sätt på vilket finansmarknaderna inflateras, till stor del med derivatbluffens hjälp, med bilden av ett propellerplan, eller till och med den första typen av jetplan, som närmar sig den punkt där det kommer att försöka ”spränga ljudvallen”, den berömda chockvågsfront som först beskrevs av den matematiske fysikern Bernhard Riemann vid 1800-talets mitt. Om vi tillämpar det riemannska begreppet på den nuvarande ekonomiska krisen, så är gränsvillkoret som bestämmer den chockfront som världsfinaanserna är på väg in i, förhållandet mellan pappersvärdenas ökningstakt och den relativa nedgången i produktionen av fysiska varor – ej inräknat fiktiva typer av ”tjänster”, en form av ekonomiskt vansinne på den s.k. ”mikroekonomins” område som Wal-Mart-fenomenet är exempel på.

Vartefter mängden pappersvärden ökar geometriskt, rör sig den nivå som räntan behöver sänkas till för att hålla finansbubblan uppe, allt närmare den dagslåneränta nära nollstreckket som har kännetecknat penningexpansionen i det i praktiken bankrutta japanska banksystemet. Den här typen av inflationistisk kreditexpansion används, i huvudsak, för att hålla upp de annars kollapsande amerikanska finansmarknaderna. Greenspins bolånebaserade svindel i USA, med hjälp av bl.a. bolåneinstitut som Fannie Mae, och en liknande, värre fastighetsbubbla i England, är typiska biprodukter av den alltmer explosiva situationen på världens finansmarknader.

När inflationskurvan börjar peka nästan rakt uppåt, blir motsvarigheten till skakningarna i flygplanskroppen olycksbådande. Planet kan sprängas sönder, eller dyka okontrollerat mot en okänd, men nära belägen nedslagsplats rakt föröver, på det sätt som många testflygningar kraschade, ända tills en tysk ingenjör visade för amerikanerna, genom att i princip teckna på baksidan av ett kuvert, hur flygplanskroppen skulle ritas om för att klara överljudshastighet, enligt riemannska chockvågsprinciper.

Den här bubblan kunde ha spruckit vid slutet av George H.W. Bushs tid som president, och trycket från den bidrog kraftigt till att han besegrades av president Clinton. Greenspins IT-bubbla höll bluffen uppe under Clinton-administrationen fram till våren 2000, då bubblan redan var på väg in i området för det nu pågående allmänna sammanbrottet. Soroskrisen i Asien 1997 var en produkt av detta. Kraschen på marknaden för ryska GKO-obligationer, i augusti 1998, var ett exempel. Den hyperinflationistiska politiken att resa upp ”en mur av pengar” som infördes i slutet av 1998, sköt upp sammanbrottet till George W. Bushs tid som president.

Nu börjar den chockvågsfrontliknande kurvan peka rakt uppåt. Den alltmer inflationistiska utgivningen av fiktiva pappersvärden, som sker på ett sätt som påskyndar sammanbrottet i den underliggande (reala) fysiska ekonomin, ökar med en ökningstakt som tenderar att skapa en hyperbelliknande sammantagen effekt. I det läget kan ingenting skjuta upp sammanbrottet av det internationella finans- och valutasystemet i dess nuvarande form.

Bara okunniga personer, eller lögnare, i ledande kretsar runt om i världen i dag, skulle neka till att det förhåller sig på det viset. Snarare kommer, som den elegante François Rabelais kanske skulle uttrycka det, Internationella valutafondens ledare att hålla sitt nästa sammanträde med alla sittande i en ring, var och en, panikslagen, på var sin automatspolande toalettstol.

Det som man kan säga säkert är, att om den nuvarande Bush-Cheney-administrationen blir återvald i november, kommer vi garanterat att få en allmän finanskrasch och en schachtiansk, d.v.s. fascistisk världsregering, med en nyschachtiansk Felix Rohatyn eller Robert Mundell som rådgivare, kontrollerad av blod-sugarfonder, i kombination med ett skyndsamt igångsättande av Cheneys och Blairs av Fabiansällskapet inspirerade politik för ett rullande, världsomfattande, permanent krig i enlighet med den

doktrin för preventiv kärnvapenkrigföring som försatt USA i det nuvarande hopplösa läget i Irak.

Samtidigt skulle USA, med ett Bush-Cheney-Ashcroft-Scalia-team efter november 2004, förvandlas till en fascistisk stat, med hjälp av undantagslagar. Förebilden är det som Ashcroft och Scalia redan har återupplivat, i form av aggressiva tendenser, från Adolf Hitlers ”kronjurist” Carl Schmitts politik, den Carl Schmitt som tidigt sponsrade samme Leo Strauss vars fascistiska doktriner senare gav upphov till Cheneys neokonservatism. När den finansiella Olympens evigt fördömda gudar går mot sin undergång, betyder det vanligtvis krig och diktatur av det slag man förknippar med föreställningen om en mörk tid.

Angående kriget:

Det direkta ämnet för den här föreliggande programförklaringen, är uppgiften att snabbt ta hem de amerikanska militära förbanden och bringa dem i säkerhet, från det hopplösa helvete som den nu sönderfallande amerikanska ockupationen av Irak är. Varken president Bush eller, för närvarande, senator Kerry är kompetenta att praktiskt förklara hur ett sådant tillbakadragande skulle gå till. Min politik skulle inte heller fungera, om inte USA lade fram den som min doktrin, vilket jag kommer att förklara nedan, och om inte USA:s regering förklarade att det var min doktrin som den anammade.

Själva doktrinen lyder som följer.

USA:s intresse i Sydvästasien

av Lyndon H. LaRouche

17 april 2004

1. Varken orsakerna till eller botemedlet mot den kokande asymmetriska krigföringens köttkvam i Irak står att finna inom rammarna för den nuvarande uppställningen av motstående krafter i själva Irak. Ingen moralisk eller militär orsak kan motivera en politik att hålla kvar amerikanska trupper på irakiskt territorium. Vi måste därför dra bort våra trupper från Irak, på ett säkert sätt, och snabbt. Detta låter sig dock inte göras om man inte skapar ett större strategiskt sammanhang i vilket en fungerande lösning blir möjlig att genomföra.

Den fälla som de amerikanska trupperna nu sitter fast i inne i Irak, är att både en huvudstupa flykt framåt, det som en desperat försvarsminister Rumsfeld föreslår, och en tanklös reträtt ofrånkomligen kommer att skapa en ännu större oreda där, och för USA i hela världen, än som redan är fallet. Alltså måste det nuvarande läget på marken överflyglas strategiskt.

2. För att hitta en praktiskt genomförbar lösning måste vi flytta fokus, från enbart Irak, till ämnet Sydvästasien som helhet. Bara om USA deklarerar sin politik gentemot Sydvästasien, som en sammanhängande enhet för USA:s utformning av sin politik, kan vi mobilisera alla de krafter som behövs för att skapa en fungerande lösning för dagens Irak.

3. Vad USA:s utrikespolitik anbelangar, bör Sydvästasien betraktas som avgränsat av framför allt fyra stater, vars samarbete är outhärligt för att skapa en zon av stabilitet bland folken och nationerna i hela regionen. Dessa stater är Turkiet, Syrien, Iran och Egypten. Säkerheten i denna regions nordöstra hörn hänger på att dess flank kan skyddas, genom att säkerställa icke-inblandning från utomstående intressen, d.v.s. genom att hålla utomstående parter borta från obehörig inblandning i pågående samtala om samarbete mellan Armenien, Azerbajdzjan och Iran.

Det är bara om USA kan förmås att omedelbart deklarera ett åtagande att erkänna denna verklighet i Sydvästasien, som den behövliga hjälpen för ett amerikanskt truppbortdragande från Irak kan åstadkommas. Godtagandet av en sådan amerikansk deklaration av de nämnda staterna och andra i denna region, är den

nödvändiga kringgående rörelsen. Alltså brådskar det att agera i den här utstakade riktningen.

4. Ansträngningarna att skapa en sådan zon av ömsesidig säkerhet i Sydvästasien skulle misslyckas, om inte USA också vidtog de mest drastiska åtgärder för att förverkliga ett villkorlöst amerikanskt åtagande att omedelbart förhandla fram ett fredsavtal enligt sedan länge fastlagda riktlinjer, mellan den palestinska och den israeliska staten. Ingen i Sydvästasien och större delen av världen i övrigt skulle ta USA för en hedervärd part, om inte USA satte ner foten ordentligt, utan sitt nuvarande och sedvanliga krumbuktande, i frågan om att äntligen få till stånd den palestinsk-israeliska fred som skulle ha etablerats för länge sedan, efter modell av principerna i 1648 års Westfaliska fred.

Om nationerna i den sydvästasiatiska regionen godtar en sådan uppgörelse, som garanteras av USA, kan de behövliga globala krafterna mobiliseras.

5. Ingen sådan politik som deklarerades av USA, om den så följde det ovan sagda till sista bokstaven, skulle dock godtas av folken i regionen, om inte USA:s regering samtidigt klargjorde att denna deklaration innebär att man följer ”LaRouchedoktrinen”. Ingen annan känd politiker i USA kan för närvarande inge samma förtroende i arabvärlden och andra delar av världen, i detta avseende.

Att det är så viktigt att nämna namnet ”LaRouche” beror framför allt på att USA:s regering, under inverkan av personer som vicepresident Cheney och hans Leo-Straussianska neokonservativa, har agerat i enlighet med en utopisk doktrin känd under beteckningarna ”ständig krigföring” och ”preventiva kärnvapenkrig”. Den politiken är en förlängning av de USA-hatande H.G. Wells’ och Bertrand Russells’ doktriner, nämligen Fabiansällskapets doktriner om att ”regera världen med kärnvapenterror”, den terror som styrde världen från och med bomberna över Hiroshima och Nagasaki fram till händelserna i Europa 1989. Framför allt Cheney har pekat ut Syrien, Iran, Nordkorea och andra länder som de tilltänkta offren för en sådan politik. Om han skulle bli återvald, får världen räkna med ett snart inskridande, inbegripet ”preventiva” angrepp med kärnvapen, mot dessa och andra måltavlor, från och med kort efter valet i november. Ingen policydeklaration från USA:s sida kommer att betraktas som trovärdig av världen i stort, om inte ett sådant uttalande, utformat av mig, tolkas som ett systematiskt utrotande av den russellska engelsktalande ”världsregerings”-traditionen och av den traditionens hopkoppling med vicepresident Cheneys doktriner i dag.

6. Just nu måste vi hålla Wall Street- och andra advokater borta från utformningen av politiken. Inget försök att dra upp ”en detaljplan för bortdragandet” eller att förhandla fram ett ”kontrakt” får göras, förrän det åtminstone finns en principöverenskommelse mellan flertalet framtida partners i en ny sydvästasiatisk överenskommelse om säkerhet och ekonomisk utveckling. Vi måste komma ihåg att början till slutet för det annars förträffliga Osloavtalet kom, när vissa finansintressen, till exempel sådana som var knutna till Världsbanken, tilläts ingripa, ungefär som advokater för bankintressen, för att störa förverkligandet av avtalet på ett sådant sätt att någon seriös ekonomisk utvecklingsöversikt aldrig gjordes. Det misstaget skapade det vakuum av ovarsamhet i vilket Netanyahus, Ariel Sharons och andras djävulstyg utkrävde sin tribut, synbarligen på båda sidor.

a.) Endast avsiktsprinciper som har en författningsrättslig grund i naturrätten, snarare än i stiftade lagar, som till exempel den fantastiska författningsrättsliga principen ”den andres väl”, i 1648 års Westfaliska fred, kan lyckas med att få till stånd stommen i en överenskommelse under omständigheter som de som nu råder i regionen. Stiftade lagar får vänta, tills de erforderliga ekumeniska naturrättsliga principerna har antagits.

b.) De viktigaste ekonomiska frågorna i Mellanösternregionen, är vatten och elektricitet. I Israels och det ockuperade Pa-

lestinas omedelbara närhet finns det till exempel inte tillräckligt med vatten från nu tillgängliga vattenresurser för att den växande befolkningen i den regionen ska kunna leva i fred med varandra. Med konstgjorda medel, till exempel storskalig avsättning, som behövs för att öka tillgången på dricksvatten i regionen, tillsammans med den kraftproduktion och -distribution som behövs för detta, skulle förutsättningarna kunna skapas för en framtida, varaktig fred i området. Generellt sett är fred en varaktig möjlighet, endast om regionen, i Westfaliska fredens efterföljd, definieras som en zon där suveräna stater samarbetar med varandra om att åstadkomma ekonomisk utveckling.

7. USA måste erkänna vikten av stabilitet i Sydvästasien, som en kritisk flank för möjligheten att åstadkomma en ekonomisk återhämtning med hjälp av utveckling på hela den eurasiska kontinenten, och kringliggande områden, som en helhet. Det ligger i USA:s vitala intresse att denna del av världen utvecklas på ett sätt som lyfter levnadsvillkoren och samarbetet mellan folken på den kontinenten, och skapar ett system av samarbete för framåtskridande i vilket USA självt skulle önska att få vara med som en positivt bidragande, aktiv partner. Om vi sticker grannens hus i brand, kan då vårt eget vara riktigt säkert?

Hur USA:s militära politik bör se ut

8. Det omdöme som världen kommer att fälla, om mitt förslag till ny politik visavi Sydvästasien, föranleder vissa andra nationer att ta en närmare titt på min militära politik som sådan. På den punkten gör jag följande klarlägganden:

a.) Jag föreslår att USA som sin avsikt lägger sig till med min politik för ett skyndsamt tillbakadragande av USA:s militära förband från Mellanöstern. Som president skulle jag ta hem merparten av våra militära förband till USA, för att återupbygga de relevanta institutionerna här. Jag lägger därför fram följande punkter i en militärpolitik som borde godtas av oss själva och av andra länder såsom varande vår politik.

b.) USA:s militära politik måste hädanefter vara en bekräftelse av en militär tradition av strategiskt försvar, så som det begreppet först definierades på ett vetenskapligt sätt av den store Lazard Carnot, som räddade ett nästintill förlorat Frankrike från att ockuperas och delas av så gott som hela det övriga Europas förenade arméer. Den politiken, så vitt vi känner den, berikades av Gerhard Scharnhorst för Preussen; Scharnhorsts politik kom till uttryck både i nedgörandet av Napoleons huvudarmé i den strategiska fälla som gillrades med hjälp av tsar Alexander I, och i det därpå följande preussiska utspelet som knäckte den retirerande kejsar Napoleons makt innan han hann återvända till Frankrike för att bygga upp en ny armé. Detta var den strålande princip som general Douglas MacArthur tillämpade i Stillahavskriget, och det var också USA:s politik under traditionalisterna Marshall och Eisenhower, klavbunden av våra extremt svåra mellanhavanden med den brittiske bundsförvanten Winston Churchill m.fl. i Europa.

c.) Strategiskt försvar bygger på att säkerställa och utveckla freden, inte på att föra ständiga krig. Vi får aldrig mer tolerera imitationer av den ursprunglige fascisten, rövarkejsaren Napoleon Bonaparte, som banade den ideologiska vägen för Adolf Hitlers krig senare. I krig, och i fredstid, är USA:s militära förband således tänkta att vara i första hand ingenjörförband, ledda av officerare vars kvalifikationer vilar på en grund av kompetens i naturvetenskap och teknik, samt på en enhetlig förståelse av de väpnade styrkornas mål och uppgifter, och deras därmed sammanhängande underrättelseuppgifter, allt detta grundat på en förståelse av statskonstens historia, med betoning på den europeiska civilisationens historia från antikens Grekland och framåt.

d.) Carnots hänvisning till Vauban, och till tanken bakom sådana fästningsverk som de i Belfort och Neuf Breisach, i hans utveckling av den tongivande traditionen i Frankrikes syn på strategiskt försvar, och inte legoknekten Jominis dogmer, var grun-